

XXII.

Betænkning

over

Udkast til Lov om den Repræsentantskabet for Landbygningernes Brandforsikkring
tilkommende Myndighed.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 13de Marts 1860.)

Udvalgets Fleertal slutter sig fuldstændigt til Lovudkastets Siemod og erkjender overensstemmende med Motiverne, at det er svarende til Brandforsikringens Natur og nyttigt for dens oeconomicke Formaaes Behov, at Foreningen beskyttes under repræsentative Former, og at Repræsentantskabet faaer Frihed til, uden for meget Besvær at ordne Foreningens Anliggender efter de veglende Forhold. Men ved Siden heraf maa hele Udvalget udtale, at det finder saamegen Betænknelighed ved den Veie, ad hvilken Udkastet efterstræber sit Maal, at man ikke tør anbefale Thinget at følge denne. Vanskeligheden, som Udkastet har tilbækket, men ikke sjerret, bestaaer i Foreningens nærværende rettlige Stilling, idet den i Righed med et Statsinstitut er ordnet ved Lovgivningsacter og beskyttet igjennem Statsmyndighederne, ligesom Justitsministeren til Sogneforstanderskab og Sognefoged. Ved nu at foreslaae en ikke tilstrækkeligt skarpt betegnet Udvidelse af Repræsentantskabets Myndighed ud over de Grændser, der ere affæstne i Loven af 4de Marts 1857 § 22, hvilken Begrændsning allerede har fremkaldt meget tvivlsomme og omtvistede Spørgsmaal om Competencen, løber man Fare for at give Repræsentantskabet saavel Ret til at forandre og ophæve bestaaende Love, som Udkomst til at tage Bestemmelser, der kunne gribe alvorligt ind i Statsmyndighedernes Retforhold,

og til Intet af dette kan den lovgivende Magt give sit Samtykke. Bevidstheden om denne Vanskelighed har ogsaa umiskjendeligt været tilstede ved Lovudkastets Affattelse, men de Correctiver, man har anvendt derimod ved Betegnelsen af „de indre Forhold“ som Myndighedens Begrændsning og „den Kongelige Sanction“ som Betingelse for dens Udøvelse, kunne ikke af Udvalget erkjendes fyldestgjørende. Kan der end ikke være Tvivl om, at 3die Mands Ret ikke kan indbrages under „de indre Forhold“, saa vil det med stor Klarhed fremgaae af Betragtningen af den her foresliggende Lovgivning, at paa meget underordnede Spørgsmaal nær har Repræsentantskabet allerede i Loven af 4de Marts 1857 erholdt Myndighed over de Anliggender, som efter Forholdets Lovbundne Stilling kunne betegnes som indre, og at man udenfor denne Grændse neppe vil undgaae at komme i Competencestrid med Lovgivningsmagten paa et eller andet af de foran anthede Gebeter. Kongens Sanction kan ikke fjerne de heraf fremgaaende Vanskeligheder; thi det hører ikke til de Kongelige Prærogativer at forandre eller ophæve bestaaende Love, saalidet som at give authentiske Fortollninger af disse eller ordne Embedsmænds og Statsautoriteters Retforhold; og ligesom det er et Misbrug af den Kongelige Myndighed at fremkalde dens Anvendelse for at give Beslutninger